

Egy élet, az én életem Ővele

Hogyan függ össze életem azzal, hogy Istennek szenteltem magam?

Ha az a kérdés, hogy a „két” Hemma, mint személy és mint szerzetesnő, hogyan függ össze egymással, akkor a válaszom az, hogy közöttük nagyon mély kapcsolat van: az élet, az én életem.

Természetesen, mint mindenki más, én is sokféle kapcsolatrendszerben élek és sokféle területen vagyok jelen: például a családomban lánya vagyok a szüleimnek, nővére a testvéremnek, nagynéni..., , aztán Hemmaként még zenész, hegedűművésznő, a barátaim barátnője, természetet szerető és a hegyekért lelkesedő személy, nővértárs is vagyok..., és persze még sok minden más.

Bizonyára életemnek ezek a különböző aspektusai néha ellentétbe is kerülhetnek egymással. Azonban egyre jobban felfedezem azt, hogy egy közös dinamika, egy mély vágy az életet kitöltő teljesség iránt, mindent átjár és mindent összeköt, függetlenül attól, hogy pont hegedülök-e vagy valakit lelkileg kísérek...

Ez a mély vágy Istenre irányul, az élet Istenére, aki mindent teremt, formál és betölt. A Vele való kapcsolatban találom meg magam, azt hogy ki is vagyok valójában. E kapcsolat, mint egy egybefüggő szál, átszövi az életemet. Ez vezetett el a szerzetesi, számomra megfelelő, életformához.

Igen, ez Hemma, az ő élete és az Ővele való élete.

Az első szerelmem Jézus iránt, mint a legmélyebb alapja a rendbe való belépésemhez...

Gyermekkoromban és ifjúságom idején nagyon megragadtak a Bibliának ezen szavai: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes erődből...” Mélyen megérintettek engem, amikor csak hallottam őket. Nem tudtam elképzelni, hogy miképpen lehet ezt csinálni: „Istent szeretni”- Úgy tűnt, hogy ez egy nagyon távoli és elérhetetlen cél számomra. És még az, hogy „teljes szíveimből”! Viszont ugyanakkor lelkesítettek is ezek a szavak: „teljes”, „minden”. Ezekből egyfajta ígéretet hallottam ki: Isten szeretete tesz teljessé téged!

Egyetemistaként tagja lettem a KÉK (Krisztus Élet Közösség) csoportnak és ott ismertem meg a személyesen kísért szentignáci lelkigyakorlatot. Az ilyen lelkigyakorlatok alatt egyre személyesebben találkozhattam Krisztussal és ez a tapasztalat szabaddá tett. Csodálkozva és örömmel ismertem fel: Ha Ő ilyen jó hozzám, akkor én mégiscsak tudom őt szeretni!

Még kb. öt év telt el addig, amíg kapcsolatba kerültem Segítő Nővérekkel. Amikor megismertem őket rögtön otthon éreztem magam náluk. Újra felismertem azt, amit már a KÉK csoportban és a lelkigyakorlatokban is megtapasztalhattam: életemet ebben a formában tudom a hitemmel összekötni. A Segítő Nővéreknél azonban, még egyebet is éreztem: ők mindent erre a „kártyára” tettek fel, a teljes életüket! Újra megcsengtek bennem a „teljes”, a „minden” szavak. Egyre komolyabb lett a dolog! Megpróbáltam mindentől elmenekülni, harcolni mindez ellen, azonban

nem tudtam nemet mondani annak a belsőmben megfogalmazódott kérdésnek vagy javaslatnak, hogy esetleg ez a forma akár az én életformám is lehetne...

Végül választanom kellett. A zenészi pálya hívogatóan tárva-nyitva állt előttem, de az életemet átszövő szál, egy más irányt mutatott. Tudtam, igen nagy biztonsággal, ha elvágnám ezt a szálát, akkor saját magamat sebezném meg, és ez a seb nem gyógyulna be sohasem, hiába takargatnám, hiába alakulna utána nagyon „jól” az életem...

Amint a döntésem megszületett, újra éreztem bensőmben a mély örömet, és azóta sem bántam meg ezt a döntésemet.

Milyen változások történtek?

A küldetésemmel kapcsolatosan: Nemsokára felfedeztem, hogy a Krisztussal való kapcsolatom mennyire a „vele” a „küldve” dinamikából él. Így a küldetésem által formálódott a másoknak életet adó szolgálatra – ez töltött be egyre nagyobb teret a segítőnővéri életemben. Ez vezetett el Ausztriából Indiába, majd Ázsiába és nem is olyan rég Párizsba...

A közösséggel kapcsolatosan: Belépésem előtt, amikor egy ismerősömtől hallottam, hogy szándéka van egy rendbe lépni, de nem fordítottam rá túl sok figyelmet. Annyira lefoglalt az, hogy megtaláljam saját életutamat és döntésemet, hogy nem sokat gondoltam másokra, a korombeliekre, akik hozzám hasonló helyzetben voltak. A kérdésem az volt: „Hol lesz vajon az én otthonom?” És egyszer csak megkaptam az első választ: „Ott, ahol meg tudod találni Jézus Krisztust”. Évek múltán, sokszor távol az otthonomtól, az általam ismerté vált közösségtől és tartománytól, utazások alatt, egyre jobban és jobban „otthont” találtam abban a „társi kapcsolatban”, ami közöttünk segítőnővérek között él – egyfajta társak vagyunk az utazások alatt, társak a szétszórtságban, és így talán még mélyebben is. Megtapasztaltam azt a közöttünk élő „mi” kapcsolatot, mely sokkal többet jelent a puszta számoknál.

A fogadalmak mélyebb értelmezése: annak ellenére, hogy „teljesen átadtam magamat” Jézus Krisztus követésére és lelkesen engedtem, hogy Ő formálja az életemet, mégis a fogadalmakat csak úgy érthettem meg, hogy megéltem őket, hogy harcoltam velük és hogy megtapasztalhattam megtartó erejüket.

A **szegénységgel** kapcsolatos tapasztalataim által - amikor átéltem a tehetetlenséget, vagy elengedtem az általam szeretett különböző embereket és dolgokat - megengedtem, hogy Isten a saját gyengeségemen keresztül is működhessen... Mindez azt a lehetőséget adta, hogy Ahhoz jussak közelebb, Aki „nem tart fogva” ... aki már „kiüresítette önmagát” ...

A **tisztaság** fogadalma bele van szőve a különböző kapcsolataimba és a magány tapasztalatába. Talán ez az a fogadalm, mely a legrövidebb úton jutott el Istenhez.

Az **engedelmesség** fogadalmának megélése néha megnyesegette a szárnyaimat és fájdalmat okozott. Azonban kinyitotta a megkülönböztetés terét is és megengedte, hogy teljesen szembesüljek azzal kérdéssel, hogy mit is szeretnék valójában az életemmel – azt „megmenteni” vagy „Érte elveszíteni” ...

Hogyan érinti a társadalmi élet az én megszentelt életemet, a fogadalmimat, a közösségi életemet és kapcsolataimat?

Az a tudat, hogy minden társadalmat meghatároz a saját története, a saját előrevívó vagy elnyomó strukturája, értékrendszere, kultúrája és a kapcsolatteremtés különböző módja... és az, hogy megismerhetem az európai és ázsiai társadalmakat, kihívást jelentett számomra és megkülönböztetésre hívott meg: Mikor és hol menjek a társadalommal együtt és mikor és hol úszak inkább „az árral szemben”? És ez a megkülönböztetés nem csak a saját szerzetesi életemre volt érvényes, hanem, mivel a képzésért felelős nővér is voltam, nagyon is át kellett gondolnom, hogy a saját fiatal nővértársaknak, mit hogyan adok tovább, nekik mi mit jelenthetne...

Együtt „só” is lehetnénk, törekedhetnénk, dolgozhatnánk a változásokért, még akkor, ha ezek csak kis dolgok, azonban életet és reményt jelentenek.

Mi segít abban, hogy a lángot életben tartsam?

A másokkal való megosztás, mert – ha tudatos bennünk, ha nem – mi egymásnak vagyunk az „emlékeztetői” és tanúi annak, amit Isten tett értünk és még ma is tesz. Időt szánni az imára, a csendre és a lelkigyakorlatokra. Az eucharisztia megünneplése – „az én testem, az én vérem, mely értetek adatott”. Valamint: másokat kíséni és azáltal egészen közel lenni azokhoz a történésekhez, amit Isten bennük tesz, és így tanújává válni annak, ahogy egy picinyke parázsló szikra lángra kap...

Hemma Muschick sa

